

Derefter foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Forandring af Valgsted i Aalborg Amts 4de og Svendborg Amts 2den Valgkreds.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 744 ff.).

Intet Ændringsforslag var stillet.

Lovforslagets Indhold og Spørgsmaalet om dets Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under et.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslagets Paragraffer (se Tillæg C. Sp. 131) samt dets Overgang til 3die Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om et Tillæg til § 41, 2det Stykke, i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9de April 1891.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3205 ff.).

Sagen sattes under Forhandling.

Madsen-Mygdal: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af dette lille Lovforslag, uagtet jeg ikke i særlig Grad vil rejse Opposition imod dets Indhold; men jeg finder dog Anledning til at gøre en enkelt Henstilling.

Jeg vil til at begynde med gøre opmærksom paa, hvad for Resten alle ærede Medlemmer i dette Ting godt vide, at i 60erne og 70erne var der en Periode, hvor der blev oprettet en Mængde Fattiggaarde her i Landet. Principet for disse Fattiggaarde var dette, at man deri vilde anbringe alle dem, som man kaldte uværdig trængende; man vilde værge sig mod dem, som laa Samfundet til Byrde paa Grund af selvforskyldt Trang. I Overensstemmelse med dette Princip var det Meningen, at de værdige trængende, gamle hæderlige Folk og forældreløse Børn, ikke maatte anbringes i disse Anstalter. Der er og har været forskellige Meninger om disse Fattiggaarde, det skal jeg ikke komme ind paa,

og det ligger jo heller ikke for her; men jeg tror at turde sige, at hvor dette Princip er blevet overholdt, have disse Fattiggaarde udrettet adskilligt nyttigt baade økonomisk og socialt. Men Ulykken var, at dette Princip ikke blev overholdt, i hvert Fald mange Steder og maaske de fleste Steder. Som Følge deraf kom der en Uvillie mod disse Anstalter, og saa gik man — det tror jeg, man har Ret til at sige — over til det stik modsatte; i alt Fald er der en Bestemmelse i den nugældende Fattiglov, i Slutningen af § 30, som indfører et stik modsat Princip, vender de daværende Forhold aldeles paa Hovedet og siger: Fra nu af kan kun gamle, værdige og svagelige Personer eller Børn anbringes i saadanne Forsørgelsesanstalter, men kun i Nødstilfælde maa i disse hensættes de Personer, for hvem Fattiggaardene i Virkeligheden vare byggede, saadanne Personer, som ved Uforligelighed, Dovenskab, Drikkældighed eller anden Uorden give slet Eksempel, og disse maa da holdes afspærrede fra hine, dersom de i Nødstilfælde optages i saadanne Anstalter. Som Regel maa de altsaa ikke komme der. Fra dette Øjeblik var det altsaa forbi med de gamle Fattiggaarde, og denne Foranstaltning traf man af Formalitetshensyn.

I Stedet for de gamle Fattiggaarde med det oprindelige Princip — et Princip, som jeg vedvarende finder var godt, og som jeg mener burde have været skarpt fastholdt ved den ny Fattiglov — i Stedet for dem indførte man nu Tvangsarbejdsanstalter, som jo alle ærede Medlemmer ere godt kendte med. Jeg havde Lejlighed til, den Gang den Sag var til Behandling, at opponere mod Bestemmelserne om disse Tvangsarbejdsanstalter, mod Fattiglovens § 41, uagtet jeg og mine Meningsfæller al ligevel stemte for den nugældende Fattiglov.

Naar man nu her fremkommer med et Forslag om en Udvidelse af denne § 41, saa har jeg mine Betænkeligheder, som jeg finder det rigtigt at fremsætte. Jeg henleder Opmærksomheden paa, at i Anmærkningerne siges der, at Forholdet i disse Tvangsarbejdsanstalter var taaleligt, saa længe Belægningen kun bestod af fattige; saa længe den kun bestod af Personer, for hvilke Anstalterne ifølge Fattiglovens § 41 var bestemt, kunde det gaa med de nugældende Straffebestemmelser, saa længe var det ikke nødvendigt at gaa videre. Men efter at man havde faaet Loven af 11te Maj 1897, den saakaldte Bøllelov, og efter at man ved denne Lov i